

Men nu kom der Hjærter igen fra Villing; Mortensen bekendte med sin Konge, Dyrlæggen stak med Trumf og spillede Spader Dame ud.

Nu forstod Mortensen, at han var fortabt. Hans Støvler holdt pludselig op at knirke, og hans Ansigt blev hvidt som et Lagen.

Da lod han ubemærket den lille Spader, han skulde bekende med, falde ned i Skødet og derfra glide mellem Knæene ned paa Gulvet, hvor han behændigt satte Foden over den. Samtidigt stak han Damen med en lille Trumf. Derpaa kastede han sine tre Matadorer paa Bordet saa hurtigt efter hinanden, at han kunde faa Lejlighed til usét at erstatte det manglende Kort med et andet fra sit indvundne Stik, og i den almindelige Omtaagethed lagde ingen Mærke til, at Trumf-Seks fra hans første Stik gik igen i det sidste.

Skolelærer Mortensen vandt sin Solo, og Spillet blev endelig afsluttet.

I det samme slog ogsaa det lueforgyldte Ur oppe paa Chiffonièren fire smaa mindelige Slag. Med et fromt Smil samlede Mortensen sine mange, i lige store Tutter opstablede Pengestykker i en gammeldags Skindpung og forvarede denne paa Bunden af sin dybe Bukselomme, idet han omhyggeligt knappede over den.